

(המשך מעמוד 39)

בכלל לא מתעורר לפני 12.00. הח' לטתי להגיש את השיר ביום החמישי בלילה, ברקת ה-90, וביקשתי משהו שייגש על הבוקר.

אני לא מאוכזב שלא כבשתי את הפיסגה בכנס. מה ייצא לי אם אכנס למשבריים? אבל, ברוך השם, זאת הרי לכת להיות השנה שלי, בעזרת-השם. אני אחרי תקליט חמישי — וזה אומר חמסה — ואני הולך להעלות מופע יחיד.

אמונות טפלות:

אמונה שלא אגלה

אוחה..."

יש לי אמונה שלא אגלה אותה. זאת אמונה של שנים. זה מה שאני עושה לפני ואחרי הופעה. אם אגלה יותר — זאת כבר לא אמונה.

נסף: "אלוהים"

שלח לי להיות

מיליונר..."

יש לי בית משלי ומכונית משלי. אשתי לא עובדת, ויש לנו שלושה ילדים באהבה. אני לא עשיר ולא עני. אני גר בפתח-תיקוה — זה בדיוק בין תל-אביב לבין ראש-העין... זאת עיר טובה לגידול ילדים.

עכשיו אני נזכר — כשהייתי בקנדה, ב-1973, עם עיונבל, הזמינו את הלהקה האנשים שתרמו את בלומפילד. לאנשים האלה היו שתי בנות. אחרי שבוע הגיעה האמא שלהן למלווה של הלהקה ואמרה לה: "הבנות שלי יתחתנו רק עם יהודי". אני רוצה שניסים יתחתנו עם הגרולה. נסדר לו חתונה מיר חר — הוא יהיה חצי שנה בארץ, חצי שנה פה..."

אני זוכר שהיא נתנה לי מין תיק



גרמה עם בני צדוק
דם אצל האמא

כוה. אז בארץ, מי הלך עם תיק כזה? רק הומואים!
שלוש פעמים חזר על עצמו סיפור דומה. אני מאמין שאלוהים שלח לי שלוש פעמים להיות מיליונר.
כיום אני מרגיש נהדר: כל מה שיש לי זה בוכות עצמי.

שוש: "הטרדות"

טלפוניות ב' בבוקר!"

יכרתי אותה בחדרה. זה היה באיו מסיבה, ב-1977.
ב-1980 התחתנו במלון ה'אמ'. הזמנו 900 אנשים — הגיעו 1500. איזו טיפ-שות! שנתיים עברתי רק כדי לשלם את החובות על החתונה!

חמרורים

הרחף של הרוצח

הוצא להורג ♦ במכתחשמהל של 2000 וולט, שנמשכה 60 שניות, בסטרק, פלורידה, תיאודור באגנדי (42), 11 שנים אחרי שנדון למוות כביסא החששלי על שורת מעשי אונס ורוצח ברחבי ארצות-הברית של לפחות 16 צעירות, שבהם הורה (לדעת הר"ר שויות היה מיספר קורבנותיו — 30). באגנדי, בשעתו סטודנט יפה-התואר ומצטיין למימפטיס, ביצע את מעשיו כשהוא חוסף את קורבנותיו, בעיקר סטודנטיות, בשעות-לילה ממגוריהן או בשעות-יום ממיגרש-הגנייה. בהוראתו הסביר באגנדי כי נטייתו לשתיה ול-פרונוגרפיה קשה, היא שדחפה אותו למעשיו הנפשעים.

הגיסה של העורך

נפטרה ♦ בתל-אביב, חודש לפני יום-הולדתה ה-78, חמדה נופך-מזוז, מיספטינית ועורכת שבועות הנשים לאשה. מזוז, אלמנתו של הר פרקליט ראובן מזוז, אחד מארבעת בניו של איל-העיתונות המנוח יהודה



עורכת נופך-מזוז

מיספטיאישות ומלכת-היופי

מזוז, נולדה בקוסטא לאב מיספסן (שהיה היועץ המיפטי של שגרירות רוסיה הצארית בבירה העות'מאנית ולימים שופט-שלום ביפו) ולאם רופ-את-עניניים. היא התמחתה במיפטיאישות, אך שימעה הלך לפנייה בעיקר כעורכת (של לאשה, שבמיסגרת יזמה את תחרות מלכת-היופי בארץ ובמשך שנים מיספר, בימי מילחמת-העולם השנייה, של ידעו אחרונות, באותם ימים צהרון בן ארבעה עמודים, עת עורכו הקבוע, גיסה נוח מזוז המנוח, שירת בצבא הבריטי).

השופט של הפרס

נפטרה ♦ בתל-אביב, בגיל 79, בנימין יצחק מיכלי, סופר (שולמס של בני הארץ), מבקר (ליד האוניברסיטה) ועורך (של ירחון אגודת-הסופרים, מאזוניס). מיכלי, יליד בסרביה, איזור הספר הרומני-רוסי, שנולד כבנימין יצחק דרובובני, היה במולדתו תלמיד ישיבה ומורה לעברית ובארץ איש הס-תרבות העובדים (ארכיון ומוסיואן תנועת-העבודה, יו"ר אגודת-הסופרים וחבר במיספר רב של ועדות-שופטים להענקת פרסים ספרותיים (בין היתר: פרס ישראל, פרס ביאליק, פרס ברנר).

השפם של הצייר

נפטרה ♦ בפיואראס שבצפון-ספרד, אחרי מחלה ממושכת, בגיל 84, סל-וואדור דאלי, הצייר הסוריאליסטי (שעונים מקופלים על ענפי-עצים), ש-סימלו המיסחרי היה שפמו הדקיק המ-שוח בשעווה (שולד קטומה). דאלי, אמן לקליטת אנרגיות (מיתוסיות). דאלי, אמן רבי-גוני (שגם כתב ספרים, הפיק סר-סיום, עיצב תכשיטים ובנה תפאורות), מרד במוסכמות מגיל צעיר (ועת, למ-של, סירב לגשת לבחינות-הגמר בבית-הספר לאמנות בנימוק שלמדויו אין מספיק כישורים לשפוט את רמת יד-עויתו), התפרסם בהצהרותיו השער-ריותיו, והמגלומאניות (אני, דאלי האלוהי!), בהופעותיו הראוותניות ול-פגישת עם עיתונאי אמריקאי תופיע כשעל ראשו נתח בשר-כבש, ובתמורה הנאה שקיבל עבור ציוריו (עבור ציור שמכר לפני שנה בניו-יורק, 2.2 מיל-יון דולר).

תם, ועכשיו הדקה ה-90 וכבר אין מה לעשות. ישנים — הגיע זמן להתעורר, ואפילו אם הצבעתם ליכוד!

סלחות חשודה

ג'ונתן מולארד, שהעביר מידע חיוני להגנתה של מדינה ידידותית, החתומה על מיזכר לשיתוף-פעולה אסטרטגי, נשפט למאסר-עולם.

ואילו אצלנו, על חברות באירגון-טרור ערבי זוכים בתשיעה חודשי-מאסר בלבד.

רוני בן-אפרת היתה בקשר שוטף עם צאלח ראפת, ששימש ראש מנגנון הפיגועים של החזית הדמוקרטית לשיחרור פלסטין בראשות נאף חוואתמה, והיה מיספר 3 באירגון. בפקודתו הקימה עיתון, שלפי דב-ריה ראתה בו כלי לשרות מטרות האירגון, ומשימתה היתה, "להשריש אותו בקרב המוני 1948...". כמו-כן השתתפה בהקמת אירגון נוער ונשים של החזית, ולא בהשריש בכך, אלא גם הסתירה בדירתה את המחבל המבוקש ג'מל זכות, ממנהיגי החזית בעזה. שופט בית-המישפט העליון, אהרון ברק, ליבול הידוע בפועל הרב למען זכויות-הפרט, קבע באחד מהדיונים בעניין, שאמנם, "על-פי הודעותיהם לא ביקשו המשיבים לפעול פעולה צבאית, אך הם היו זרוע אזהרת של מנגנון-טרור צבאי, הבא להשמיד את המדינה. התנהגות זו, אם אכן תוכח (ואכן הו-כחה) חורגת מכל המקובל ונסבל בחברה דמוקרטית. סובלנות לדיעות חורגות היא עניין אחד, הצטרפות לאירגון-טרור היא עניין אחר..."

על רקע דברים אלה של השופט ברק, תמונה ביו-תר העיסקה המפוקפקת שנחתמה עם הטרוריסטים, וחשודה עוד יותר הודעתו של התובע, עוזי חסון: "הסכמנו לעיסקה זו מכיוון שראינו בהודאה של הנא-שמים אלמנט של חרטה, ומשום שההודעה מקצרת את ההליכים וחוסכת בזמנו של בית-המישפט, מא-חר שהמישפט התארך מעבר לכל פרופורציה. הסכמנו שרונן בן-אפרת תשחרר מיד בשל הבעיה האנושית הקשה של גידול ילדים. בעבירות אלו יש אמנם אס-פק ביטחוני, וקרו כבר מיקרים שנאשמים אחרים, אזרחים ישראלים ויהודיים, עברו עבירות-ריגול, אך כאן מדובר בפעם הראשונה בהצטרפות לאירגון-טרור של יהודים אזרחי-ישראל, ובחציית הקווים ה-לאומיים. אינו רוצה הפעם למצות את הדין כאשר מדובר בעבירה ראשונה מסוגה."

מזוז, לעיסקה שכזו זכו בעבר רק שטינקרים של



ברק
בעייה אנושית



רבין
רק גירוש המוני



עמירב
הביטה לליכוד

השב"כ. ואם כך תנהג התביעה גם כלפי נתבעים אחרים, אז יש לי עצה מועילה לכל אחד: "הודה באשמה", אפילו בלי הבעת, "חרטה" מפורשת, הצבע על "התארכות המישפט וביזבוז זמנו של בית-המיש-פט", הזכר את "ילדיך", הדגש שזו "עבירה ראשונה מסוגה" אצלך, ובקש את עורך-הדין חסון כדי לסגור איתו את עיסקת-הטיעון!

הצעה לשיו

ההצבעה בבחירות

בדיקה מקיפה שערך "הארץ" העלתה כי שינוי שי-טת-הבחירות לשיטה איזורית-יחסית כלשהי יביא לאותן התוצאות כמו בבחירות האחרונות — ליכוד ראשון, המערך שני וגוש הדתיים שליש, ובגדול. השינוי היחידי הוא היעלמות כל סיעות האופוזיצ-יה.

במדינות מסוימות, כרוסיה, זה נקרא "דמוקרטיה עממית", והשאלה היא אם זהו השינוי שהציבור כל-כך רוצה בו.

לי יש הצעה אחרת — הפסיקו להצביע עבור הליכוד והמערך, ואז נשג את השינוי המיוחל. אתה הבנת את זה, רייכמן?

געגועים

לימים היפים, עם ההפגנות היפות, של האנשים היפים, נגד שר-הביטחון הרוצח. מעניין, למה זה נפסק לנליכך הרבה זמן!?

הצעה

להומויסטים

קחו 400,000 אוהבי-אדם לכיכר מלכי-ישראל, והפגינו נגד "שר-התחבורה הרוצח"!

סמן ימני

אן לימני

אין גבול

אם את משה עמירב גרשו מתנועת-החרות בגלל דיעותיו, לשמיר וארנס צריכים להרוס גם את הבית. עמירב, שחתם השבוע על מודעת יש גבול, יכול היום לחזור הביתה, לליכוד, ועם קצת מזל עוד יתמ-נה כשר. רק הליכוד יכול!

רבין אהב

את זה רק בגדול

רבין גילה שגירוש מסיתים בודדים אינו יעיל. אך למי שכבר התעורר מכך שרבין מתנגד לגירושם של בודדים, נכונה אכזבה. באחרונה התגלתה הפקודה של אותו רבין במיבצע דני במלחמת-העצמאות, בא-השון:

1. יש לגרש את תושבי לוד מיד בלי להתחשב בגילם. יש לשלוח אותם לכיוון בית נבאללה. יפתח (חטיבה בפלמ"ח) תקבע את השיטה, ותדווח מיד למפקדת המיבצע ולמיפקדת חטיבה 8.

2. לבצע מיד.
על הפקודה חתום אחד "יצחק ר." קצין-המיבצעים של הפלמ"ח.

מסתבר שרבין מאמין רק בגירושים המוניים...

והים הוא אותו הים

אם נאמין, במידה ועדיין אפשר, כי שמיר יודע "שערבים הם ערבים", ונצטרך להסביר את ההתקפ-לות היוונית הברורה שלו מעמדות לאומיות מינימ-ליסטיות, הרי ההסבר היחידי שניתן לחשוב עליו

ענת שרמסטי, העולם הזה

הוא ששמיר מנסה לסובב את כולם. במילים אחרות: להעתיק את הרעיון מאלון ז"ל — לתת תוכנית מדי-נית פשרנית ומתחשדת, כדי להיראות מתון ונחמד, אבל עם איזה אלמנט חסר, שימנע הסכמה ערבית, ושיצוירם כסרבני-השלום בעיני העולם.

אבל שמיר ייכשל כמו אלון, כי "ערבים כמו ער-בים" כבר למדו להוציא מאיתנו שטחים תמורת נייר, "ערבים כמו ערבים" יודעים לזעוק לעולם ולדרוש לחץ על ישראל להשגת אותו "חסר קטן" להשלמת "השלום".

ו"ערבים כמו ערבים", יודעים שיהודים כמו יהו-דים מוכנים לוותר עוד קצת, עוד קצת ועוד קצת בשביל נייר של "שלום".

ואני יודע, כמו ששמיר יודע, שגם אם נהיה בגודל של ליכטנשטיין, הים הוא אותו הים.

רצים למות בכבוד

עורך-הדין יצחק חושן, מועמד ר"ץ למועצת עיריית תל-אביב, הוא יו"ר "האגודה למען הזכות למות בכ-בוד". וזה משום-מה, כל-כך מתאים להם שם בר-ץ. אצלנו, בימין, לא כל-כך מתחשק למות, ואפילו בכ-בוד. אתם הבנתם את זה, שם בר-ץ?

געגועים

לימים שהשמאל היה תיאורטי כמו יוסי שריד ו-שולמית אלוני, ולא מעשי כמו שמיר ומרידור.

מחכים לגגות?

הנה פייצל חוסייני נפגש בכלא עם מתאסר-הפע-רות-בשטחים, שמואל גורן, וכבר משתחרר ממעצר מינהלי. והנה סיעד כנעאן משכם יוצא בשקט לפני-שות עם אנשי-מימשל בכירים בקאהיר. והנה מתבשל לנו כאן תבשיל, ממש מתחת לאף. ורק אל תגידו, אחר-כך, תנועת-הימין, שהייתם מופתעים, שלא ידע-